

dies. En Paco haurà de fer uns dies de repòs a Thaknak, degut a una inesperada pneumònia que haurà de tractar amb antibiòtics. Som a 26 de setembre, estem a un dia d'arribar al CB del MP i celebrem l'aniversari d'en Dani amb un pastís que la gent de cuina ens han preparat.

IV. El Mera Peak ja és nostre !!!

El dia d'arribada al CB del MP representa el primer contacte amb la neu, això es degut a què hem de creuar un coll, el Mera La, que ens separa d'ell. Ens impressiona la forma de treballar dels nostres *portejadors*, amb l'ajuda d'un cordill lligat al voltant de les sabates intenten no patinar per les pendents de neu del coll, ja que a diferència de nosaltres ells porten 30 kg. al cap.

El CB és una gran esplanada situada a uns 5.300 m., situada uns 100 m més avall del coll que hem passat. Estem sols i muntem les tendes al nostre gust. Sense perdre temps preparam tot el material necessari per a l'endemà muntar el camp d'alçada. Decidim atacar el cim en dos dies, un fins el camp d'alçada situat a uns 5.800 m. i a l'endemà intentar el cim. Encara que no presenta dificultats tècniques, el Mera Peak no deixa de ser un cim de gairebé 6.500 m amb tot el que comporta: alçada, glacera amb esquerdes i seracs, allaus, etc. això ens fa que no abaixem la guàrdia en els preparatius alhora de preparar l'ascensió.

El dia 28 de setembre iniciem la pujada, quan portem unes tres hores ens adonem que tenim l'Everest darrera de les nostres esquenes. És una visió increïble que ens fa estar una bona estona contemplant-lo.

Al migdia arribem al camp, instal·lem les tendes i fonem aigua per hidratar-nos i fer el sopar. La posta és preciosa, els núvols s'han quedat a la vall i tenim el Makalu davant nostre, el blau del cel dóna lloc al violeta de la posta del sol i aquest últim a un cel negre enlluernat per les estrelles d'una nit inoblidable.

El 29 ens aixequem a les 2:30 am, la nit és freda però suportable per l'alçada a la que ens trobem (-15°C). Degut a què encara no estem aclimatats fa que no dormim gaire i començar a caminar es fa dur. Més amunt del camp d'alçada no trobem traça oberta, això fa més penosa la pujada ja que hem d'obrir petja per sota dels genolls. L'arribada del sol coincideix amb l'aresta que ens ha de portar fins al peu del Mera Peak, el qual l'assolim a les 12:00 am. Extasiats per la vista (de dreta a esquerra: Cho Oyu, Everest, Lhotse, Makalu i Kantchenchun-

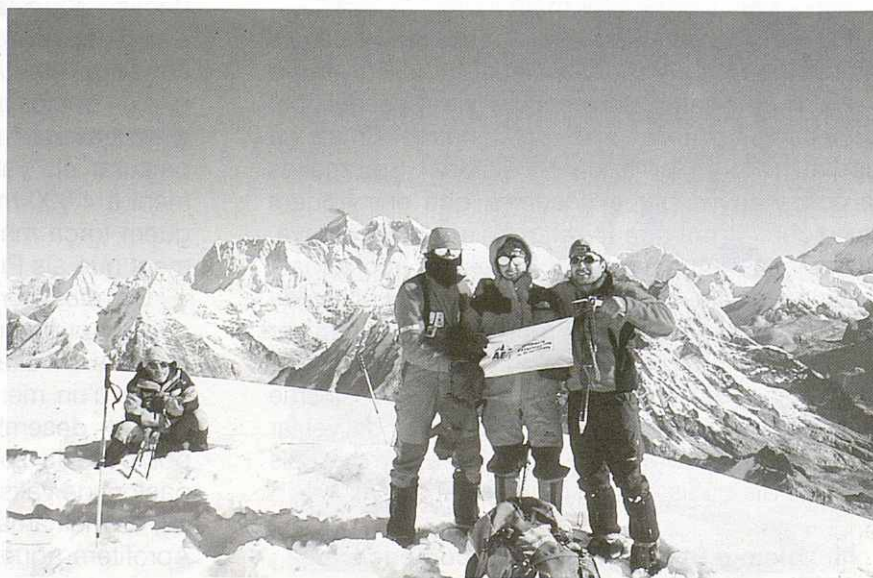
ga... a més del nostre objectiu el Baruntse), ens fem les fotos de rigor, estem molt contents pel cim assolit i ens injecta una dosis de moral. Ara si que podem afirmar que ens trobem al "cor de l'Himalaia".

V. Objectiu: Baruntse

Sense perdre temps, al dia següent de tornar al CB del MP preparam les coses per reprendre el camí fins el CB del Baruntse. Canviem de conca fluvial i baixem fins la vall de l'Hongu Khol. El descens és amè i molt agradable. Un cop al fons d'aquesta ample i oberta vall la remuntem. La vall de l'Hongu és espectacular formada per un grup de cinc llacs a la seva capçalera. Aquests tenen un encant i han estat considerats com a llacs sagrats, al voltant dels quals un centre sagrat on peregrinen tant budistes com hinduistes.

Seran tres els dies que ens caldran per arribar al que, el camí transcorre per una ample vall rodejada de grans muntanyes de més de sis mil metres. Durant aquests dies ens aixequem amb nevades i amb alguns dits de neu al terra. La sensació d'estar més aïllats de tota mena de civilització augmenta i la d'estar en un món de grans muntanyes les quals sembla que et cridin per que les pugis també.

El dia dos d'octubre arribem al CB del Baruntse, lloc on ens esperen 14 dies de convivència amb aquesta muntanya en la qual tantes il·lusions hi hem posat tots. Arribem amb boira i nevant, això no impedeix que ens quedem uns segons sense parlar, a causa de la majestuositat del lloc on tindrem de viure i conviure tants dies. Es tracta d'un circ rodejat de muntanyes de sis mil metres i el Baruntse presidint la zona. Al mig del circ un gran llac, lloc on instal·larem el nostre campament: tendes menjador, cuina, tendes on dormir, latrines, i les banderoles d'oració les quals posem amb l'ajuda de l'amic Naguan, un *portejador* sherpa el qual viu a la vall

Cim Mera Peak. Foto Daniel Maldonado